

11. Interogatorii

Știrea a fost transmisă mai întâi la CNN.

Mă bucuram că a ajuns pe canalele de știri înainte să fiu nevoit să plec la școală, nerăbdător să aud cum vor descrie oamenii incidentul și câtă atenția avea să atragă. Din fericire, era o zi plină de știri importante. Avuseseră loc un cutremur în America de Sud și răpirea unui politician în Orientul Mijlociu. Așa că i se acordaseră doar câteva secunde, câteva propoziții și doar o poză cu purici.

"Alonzo Calderas Wallace, suspect de violuri și de crime în serie, căutat în statele Texas și Oklahoma, a fost arestat noaptea trecută în Portland, Oregon mulțumită unei informații anonime. Wallace a fost găsit inconștient pe o alee în această dimineață, la doar câțiva metri de o secție de poliție. Oficialii nu ne pot spune deocamdată dacă va fi extrădat în Houston sau în Oklahoma City pentru a fi judecat".

Fotografia era neclară, doar o schiță, și avea o barbă stufoasă în momentul când fusese fotografiat. Chiar de ar fi văzut-o Bella, probabil că nu l-ar fi recunoscut. Speram să nu o facă; s-ar fi speriat inutil.

- În oraș se va vorbi foarte puțin despre asta. E prea departe ca să fie considerată o știre de interes local, îmi spuse Alice. ...A fost bine că l-ai pus pe Carlisle să îl scoată din stat.

Am încuviințat. Bella oricum nu se uita prea mult la televizor iar pe tatăl ei nu îl văzusem niciodată să urmărească și altceva în afară de posturile de sport.

Făcusem ceea ce puteam. Monstrul nu mai vâna și eu nu eram un criminal. Nu de ceva vreme, oricum. Avusesem dreptate să mă încred în Carlisle, deși îmi doream ca fiara să nu fi scăpat atât de ușor. M-am surprins sperând că va fi extrădat în Texas, unde pedeapsa capitală era atât de populară...

Nu. Nu conta. Aveam să las totul în urmă și să mă concentrez pe ceea ce avea importanță.

Părăsisem camera Bellei cu mai puțin de o oră în urmă. Deja tânjeam să o revăd.

- Alice, te deranjează...

Ea îmi tăie vorba.

- Rosalie va conduce. Se va preface supărată, însă tu știi că îi va plăcea să aibă o scuză să se umfle în pene cu mașina ei. Alice izbucni într-un râs melodios.

I-am zâmbit.

- Ne vedem la școală.

Alice oftă, iar zâmbetul meu deveni o grimasă.

"Știu, știu", gândi ea. "Nu încă. Voi aștepta până ce vei fi pregătit să o lași pe Bella să mă cunoască. Ar trebui totuși să știi că nu sunt egoistă. Și Bella mă va plăcea".

Nu i-am răspuns, grăbindu-mă să ies pe ușă. Acesta era un mod diferit de a vedea situația. Bella avea să-și dorească să o cunoască pe Alice? Să aibă un vampir drept prietenă?

Cunoscând-o pe Bella... probabil ca ideea nu ar fi deranjat-o deloc.

M-am încruntat. Ceea ce-și dorea Bella și ceea ce era bine pentru ea erau două lucruri complet diferite.

Am început să mă simt neliniștit când mi-am parcat mașina pe drumul din fața casei Bellei. După spusele oamenilor, lucrurile păreau diferite dimineața - perspectiva se schimba după o noapte de somn. Oare i-aș fi părut diferit Bellei în lumina slabă a unei zile cețoase? Mai sinistru sau mai puțin sinistru decât fusesem în întunecimea nopții? Realizase adevărul în timpul somnului? În sfârșit avea să se teamă?

Dar visurile ei fuseseră liniștite noaptea trecută. Când îmi rostise numele, iar și iar, zâmbise. De mai multe ori murmurase către mine rugămintea de a rămâne. Oare astăzi acele lucruri urmau să nu mai însemne nimic?

Așteptam emoționat, ascultând sunetele din interiorul casei - pașii grăbiți și împiedicați de pe scări, ruperea unei folii de împachetat, conținutul unui frigider lovindu-se în interior atunci când ușa fu închisă cu forță. Părea să se grăbească. Era nerăbdătoare să ajungă la școală? Gândul mă făcu să zâmbesc din nou, plin de speranță.

Am privit ceasul. Presupuneam - având în vedere viteza la care camioneta ei rablagită o limita - că era în întârziere.

Bella ieși grăbită din casă, ghiozdanul alunecându-i de pe umăr, cu părul prins într-un coc neglijent care deja i se desfăcea pe ceafă. Puloverul verde și gros pe care îl purta nu era de ajuns pentru a-i împiedica umerii slabi să se gârbovească de frig sub ceața rece.

Puloverul era prea lung pentru ea și nu o avantaja. Îi masca silueta subțire, transformându-i toate curbele delicate și liniile moi într-o harababură lipsită de formă. Eram recunoscător aproape în aceeași măsură în care îmi doream să fi purtat ceva asemănător cu bluza albastră și moale de seara trecută... Materialul i se lipea de piele atât de atrăgător, cu un decolteu suficient de adânc pentru a dezvălui felul fermecător în care oasele gâtului ei se conturau, plecând din adâncitura de sub gâtul ei. Albastrul aluneca precum apa împrejurul forme fine a trupului...

Era mai bine - esențial - să-mi țin gândurile departe, cât mai departe de acea formă, așa că eram recunoscător pentru puloverul nepotrivit pe care îl purta. Nu-mi puteam permite să fac greșeli și ar fi fost o eroare monumentală să zăbovesc asupra dorinței ciudate pe care gândul la buzele ei... la pielea ei... la trupul ei o dezlănțuia în interiorul meu. O foame care mă ocolise o sută de ani. Însă nu-mi puteam îngădui să mă gândesc să o ating, pentru că mi-era imposibil.

Aș fi frânt-o.

Bella se întoarse cu spatele la ușă, atât de grăbită încât aproape că fugi pe lângă mașina mea, fără să o observe.

Apoi, alunecând, se opri, genunchii încremenindu-i precum cei ai unui mânz nesigur pe picioarele sale. Geanta îi alunecă și mai mult pe braț, iar ochii i se deschiseră largi când se concentrară asupra mașinii.

Am coborât, având grijă să mă mișc cu viteza unui om, și i-am deschis portiera. Nu voiam să încerc să o mai amăgesc - când aveam să fim singuri, cel puțin, urma să fiu eu însumi.

Mă privi, uimită din nou de felul cum păream să mă fi materializat din ceață. Apoi surpriza din ochii ei se preschimbă în altceva, iar eu nu m-am mai temut - sau nu am mai sperat - că sentimentele ei pentru mine se schimbaseră în timpul nopții. Căldură, minunare, fascinație, toate înotând în ciocolata topită a ochilor ei.

- Vrei să mergi astăzi cu mine? am întrebat-o. Spre deosebire de cina de seara trecută, aveam să o las să aleagă. Din acea clipă, întotdeauna alegerea avea să-i aparțină ei.

- Da, mulțumesc, murmură ea, urcându-se în mașină fără să ezite.

Urma vreodată să înceteze să mă mai încante faptul că eram singurul căruia ea îi spunea "da"? Mă îndoiam.

Într-o străfulgerare am ocolit mașina, nerăbdător să mă alătur ei. Nu dădu niciun semn de surprindere la apariția mea neașteptată.

Fericirea pe care o simțeam având-o lângă mine era fără precedent. Oricât de mult mi-ar fi plăcut iubirea și tovarășia familiei mele, în pofida variatelor surse de distracție pe care la avea lumea de oferit, niciodată nu fusesem atât de bucuros. Chiar știind că era greșit, că nu avea cum să se termine cu bine, nu reușeam să-mi alung prea mult timp zâmbetul de pe chip.

Jacheta mea stătea împăturită pe tetiera banchetei sale. O văzui aruncându-i o otheadă.

- Ți-am adus haina, i-am spus eu. Aceasta era scuza mea, de-ar fi fost nevoie să ofer vreuna, pentru apariția mea neașteptată din această dimineață. Era frig. Nu avea nicio jachetă. Trebuia să fi fost o formă acceptabilă de cavalerism. ...Nu voiam să te îmbolnăvești cumva.

- Nu sunt chiar atât de delicată, spuse ea, privindu-mi mai mult pieptul decât fața, de parcă ar fi ezitat să-mi întâlnească privirea. Însă își puse haina înainte să fiu nevoit să-i ordon sau să o oblig.

- Serios? spusei eu pe înfundate.

Ea privea drumul în timp ce eu acceleram către școală. Am reușit să îndur tăcerea doar câteva secunde. Trebuia să aflu ce gândea în această dimineață. Atâtea lucruri se schimbaseră între noi de la ultimul răsărit de soare.

- Astăzi nu ai întrebări de pus? am întrebat-o eu, încercând din nou să par relaxat.

Zâmbi, părând bucuroasă că am adus subiectul în discuție.

- Întrebările mele te deranjează?

- Nu la fel de mult ca reacțiile tale, i-am spus eu cu sinceritate, zâmbindu-i drept răspuns.

Colțurile gurii ei reflectară tristețea.

- Reacționez rău?

- Nu, tocmai asta este problema. Iei totul atât de ușor - este neobișnuit. Niciun țipăt deocamdată. Cum era cu putință? ...Mă faci să mă întreb ce gândești cu adevărat. Desigur, tot ce făcea sau ce nu făcea mă determina să mă întreb asta.

- Îți spun întotdeauna adevărul legat de ceea ce gândesc.

- Mai înfrumusețezi răspunsurile.

Din nou, dinții ei îi mușcau buza. Nu părea să realizeze când o făcea - era doar un răspuns inconștient la tensiune.

- Nu foarte mult.

Cuvintele fură suficiente pentru a-mi stârni curiozitatea. Ce îmi ascundea în mod intenționat?

- Suficient cât să mă scoată din minți, am spus eu.

Ea ezită, apoi șopti: "Nu vrei să auzi asta".

Fui nevoit să mă gândesc preț de o clipă, să trec în revistă întreaga conversație de seara trecută, cuvânt cu cuvânt, înainte să fac vreo legătură. Poate că trebuia să mă concentrez atât pentru că nu îmi puteam imagina nimic ce nu mi-aș fi dorit să-mi spună. Și apoi - din cauză că tonul vocii ei era la fel ca noaptea trecută iar durerea reapăruse - mi-am amintit. Odată, îi cerusem să nu îmi spună ce gândește. "Să nu spui niciodată asta", aproape că strigasem la ea. O făcusem să plângă...

Oare asta îmi ascundea? Profunzimea sentimentelor ei pentru mine? Că monstruoșitatea mea nu conta pentru ea și că era încredințată că era prea târziu să se mai poată răzgândi?

Eram incapabil să vorbesc, pentru că bucuria și durerea erau prea puternice pentru a fi descrise în cuvinte, iar conflictul dintre ele era prea sălbatic pentru a permite vreun răspuns coerent. În mașină era liniște, cu excepția ritmului constant al inimii și al răsufării ei.

- Unde este restul familiei tale? întrebă ea dintr-o dată.

Am respirat adânc - conștientizând dureros mirosul din mașină pentru prima oară în acea zi; începeam să mă obișnuiesc, mi-am dat seama, plin de satisfacție - și mi-am dat silința să mă port din nou obișnuit.

- Au luat mașina lui Rosie. Am parcat în locul liber de lângă mașina în discuție. Mi-am ascuns un zâmbet privindu-i ochii cum i se măreau de uimire. ...E ostentativă, nu-i așa?

- Oau. Dacă are așa ceva, de ce merge cu tine?

Lui Rosalie i-ar fi plăcut reacția Bellei... dacă ar fi devenit obiectivă în privința ei, ceea ce probabil că nu avea să se întâmple.

- Cum am spus, e ostentativă. *Încercăm* să ne integrăm printre oameni.

- Nu reușiți, îmi spuse ea, apoi râse lipsită de griji.

Sunetul voios și nepăsător al râsului ei îmi încălzi pieptul pustiu deși îndoiala mă amețea.

- Atunci de ce a condus Rosalie astăzi, dacă sare mai mult în ochi? se miră ea.

- Nu ai observat? Acum încalc *toate* regulile.

Răspunsul meu ar fi trebuit să fie destul de înspăimântător - așa că, desigur, Bella îmi zâmbi.

Nu mă așteptă să îi deschid portiera, la fel ca noaptea trecută. La școală trebuia să imit normalitatea - așa că nu mă puteam mișca suficient de repede pentru a o împiedica - însă trebuia să se obișnuiască să fie tratată cu mai multă curtoazie, și încă în curând.

Am pășit cât de aproape de ea am îndrăznit, căutând cu grijă orice semn că apropierea de mine ar fi deranjat-o. De două ori mâna ei se întinse către mine apoi se retrase. *Părea* să-și dorească să mă atingă... Răsuflarea mea se iuți.

- De ce aveți astfel de mașini? Dacă vreți să nu ieșiți în evidență? mă întrebă ea în timp ce mergeam.

- Este un răsfaț, am recunoscut eu. Tuturor ne place să conducem cu viteză.

- Normal, murmură ea, pe un ton amar.

Nu mă privi să mă vadă răspunzându-i printr-un zâmbet larg.

"Nu! Nu pot să cred așa ceva! Cum a reușit Bella? Nu pricep! De ce?"

Bălbâielile mentale ale lui Jessica îmi întrerupseră șirul gândurilor. O aștepta pe Bella, adăpostindu-se de ploaie sub streșina acoperișului cantinei, cu jacheta de iarnă a Bellei pe braț. Făcuse ochii mari, fără a-i veni a crede.

- Bună, Jessica. Îți mulțumesc că ți-ai adus aminte, o salută Bella. Se întinse după haină și Jessica i-o dădu fără să scoată vreo vorbă.

Ar fi trebuit să fiu politicoasă cu prietenele Bellei, sincere sau nu.

- Bună dimineața, Jessica.

"Oau..."

Jessica deschise ochii și mai tare. Era ciudat și amuzant... și, sincer, puțin stânjenitor... să-mi dau seama cât de mult mă împlânzise apropierea de Bella. Se părea că nimeni nu se mai teme de mine. Dacă Emmett ar fi aflat, ar fi râs de mine tot secolul următor.

- A... bună, murmură Jessica, iar privirea ei se mută asupra chipului Bellei, cu subînțeles. ...Cred că ne vedem la Trigonometrie.

"O să verși tot! Nu accept "nu" drept răspuns. Detalii. Trebuie să-mi spui detaliile! Edward CULLEN!! Viața e atât de nedreaptă".

Buzele Bellei tresăriră.

- Da, ne vedem atunci.

Gândurile lui Jessica alergau nebunește în timp ce se grăbea către prima oră, privind din când în când în urmă, către noi.

"Toată povestea. Nu accept nimic mai puțin. Plănuiseră să se întâlnească seara trecută? Sunt împreună? De cât timp? Cum a putut păstra secretul ăsta? De ce-ar fi dorit să o facă? Nu poate fi ceva întâmplător - cred că îl place la modul cel mai serios. Are de ales? Voi afla. Nu suport să nu știu. Mă întreb dacă l-a sărutat. Oh, leșin..." Gândurile lui Jessica își pierdură dintr-o dată coerența, și lăsă fantezii mute să îi zboare prin minte. M-am crispat la speculațiile ei, și nu doar pentru că se vedea pe ea însăși în locul Bellei în imaginile din capul său.

Nu puteam fi așa. Și totuși... mi-o doream...

M-am înfrânat să recunosc acest lucru chiar și în sinea mea. În câte feluri greșite aveam să mi-o doresc pe Bella? Care dintre ele ar fi dus la moartea ei?

Mi-am scuturat capul și am încercat să mă binedispun.

- Ce îi vei spune? am întrebat-o pe Bella.

- Hei! șopti ea, aprigă. ...Credeam că nu îmi poți citi gândurile!

- Nu pot. Am privit-o fix, surprins, încercând să îi deslușesc sensul cuvintelor. Ah - probabil ne gândeam la același lucru, simultan. Hm... îmi plăcea destul de mult. ...Totuși, i-am spus eu, le pot citi pe ale ei - va aștepta să te încolțească în clasă.

Bella mârâi apoi lăsă jacheta să îi alunece de pe umeri. Nu mi-am dat seama de la început că mi-o dădea înapoi - nu i-aș fi cerut-o; aș fi preferat să o păstreze... un simbol - așa că am reacționat prea încet pentru a mă oferi să o ajut. Îmi întinse haina și o strânse pe a ei în brațe, fără să privească în sus ca să vadă că întinsesem mâinile drept ajutor. M-am încruntat, apoi mi-am controlat expresia înainte să observe.

- Și ce îi vei spune? am insistat eu.

- Mă ajuți puțin? Ce vrea să știe?

Am zâmbit și am scuturat din cap. Voiam să aud ce gândea fără vreun îndemn.

- Nu e corect.

Strânse din ochi.

- Nu, faptul că nu-mi împărtășești ce știi nu este corect.

Corect - nu-i plăcea fățărnicia.

Am ajuns la intrarea în clasa ei - unde urma să fiu nevoit să mă despart de ea; m-am întrebat alene dacă doamna Cope ar fi fost mai înțelegătoare dacă aș fi făcut un schimb cu ora de Engleză... M-am silit să mă concentrez. Puteam fi drept.

- Vrea să știe dacă suntem împreună în secret, am spus eu, încet. Și vrea să știe ce simți pentru mine.

Ochii ei erau din nou largi - nu cu uimire, ci cu viclenie. Erau deschiși în fața mea, ușor de citit. Juca rolul nevinovatei.

- Vai, murmură ea. Ce ar trebui să-i spun?

- Hm. Întotdeauna încerca să mă facă să dezvălui mai multe decât îmi arăta ea. Mi-am cântărit bine răspunsul.

O șuviță rebelă de păr, puțin umedă din pricina ceții, i se desfăcuse pe umăr și forma o buclă

peste locul unde osul gâtului ei era ascuns de acel pulover ridicol. Îmi atrase privirea... o făcu să mângâie celelalte linii ascunse...

Mi-am întins mâna către ea cu grijă, fără să-i ating pielea - dimineața era suficient de răcoroasă și fără atingerea mea - și am răsucit-o la locul său, în cocul neglijent, ca să nu îmi distragă din nou atenția. Mi-am amintit momentul când Mike Newton îi atinsese părul, și fălcile mi se încleștară. Ea tresărise atunci și se îndepărtase de el. Reacția de acum nu era deloc la fel; în loc să se ferească, deschise și mai mult ochii, sângele îi năvăli ușor sub piele și bătăile inimii îi deveniră neregulate.

Am încercat să-mi ascund zâmbetul, răspunzându-i la întrebare.

- Cred că ai putea răspunde "da" la prima întrebare... dacă nu te deranjează - alegerea ei, întotdeauna alegerea ei. ...E o explicație mai ușoară decât oricare alta.

- Dacă nu mă deranjează, șopti ea. Ritmul inimii ei încă nu se domolise.

- Cât despre cealaltă întrebare... nu-mi mai puteam reține zâmbetul acum. ...Răspunsul la aceasta îl voi asculta cu propriile mele urechi.

Să o las pe Bella să se gândească *la asta*. Mi-am înfrânat un hohot de râs când șocul i se întipări pe chip.

M-am întors repede, înainte să îmi ceară mai multe răspunsuri. Îmi venea foarte greu să nu îi ofer orice mi-ar fi cerut. Și voiam să aud gândurile ei, nu pe ale mele.

- Ne vedem la prânz, i-am spus peste umăr, drept scuză să văd dacă încă mă mai privea cu ochii mari. Avea gura deschisă. M-am întors din nou și am râs.

În timp ce mă îndepărtam, eram vag conștient de gândurile șocate și pline de speculații care pluteau în jurul meu - ochii care se plimbau de la chipul Bellei către silueta mea care se îndepărta. Nu le-am dat mare atenție. Nu mă puteam concentra. Îmi era oricum suficient de greu să îmi fac picioarele să se miște cu o viteză acceptabilă traversând iarba udă către ora următoare. Voiam să fug - să alerg cu adevărat, atât de repede încât să dispar, atât de rapid încât să simt că plutesc. O parte din mine deja își luase zborul.

Mi-am îmbrăcat jacheta când am intrat în clasă, lăsând ca aroma ei să mă învăluiească. Aveam să ard acum - lăsând mirosul să mă întărească - pentru ca apoi să-mi fie mai ușor să îl ignor, când mă voi fi aflat alături de ea, la prânz...

Era bine că profesorii nu se mai oboseau să mă strige. Ziua aceea ar fi fost cea în care m-ar fi prins nepregătit și fără de răspuns. Minteă îmi era preocupată de atâtea lucruri în acea dimineață; mă aflam în clasă doar cu trupul.

Desigur că încă o mai urmăream pe Bella. Devenise un gest natural - la fel de automat ca respirația. I-am auzit conversația cu Mike Newton, demoralizat. Ea o îndreptă repede către Jessica și am zâmbit atât de larg că Rob Sawyer, care se afla la dreapta mea, în bancă, tresări vizibil și se cufundă mai mult în scaunul său, îndepărtându-se de mine.

"Ciudat".

Încă nu-mi pierdusem în întregime priceperea.

Eram vag atent și la Jessica, urmărind-o cum își pregătea întrebările pentru Bella. Abia așteptam pauza a patra, de zece ori mai nerăbdător și mai neliniștit decât fata cea curioasă, amatoare de bârfe proaspete.

Și o mai ascultam pe Angela Weber.

Nu uitasem de recunoștința pe care i-o purtam - în primul rând pentru că avusese doar gânduri pline de bunătate legate de Bella, apoi pentru ajutorul oferit cu o seară în urmă. Așa că așteptasem dimineața, căutând ceva ce își dorea. Presupuneam că avea să fie ușor; ca oricare alt om, probabil că-și dorea un fleac sau vreo jucărie anume. Probabil mai multe. Urma să i le ofer anonim și să consider că

suntem chit.

Însă Angela s-a dovedit aproape la fel de necooperantă ca Bella în gândurile sale. Era ciudat de mulțumită pentru o adolescentă. Fericită. Poate că acesta era motivul bunătății ei neobișnuite - era unul dintre acei oameni rar întâlniți care aveau ce își doreau și își doreau ceea ce aveau. Dacă nu era atentă la profesori și la notele sale, se gândea la frății ei gemeni pe care avea să-i ducă pe plajă weekendul viitor - anticipându-le încântarea cu o plăcere aproape maternă. Avea deseori grijă de ei, însă nu o deranja... Era foarte drăguț.

Însă nu mă prea ajuta.

Trebuia să fi existat ceva ce să-și dorească. Era nevoie doar să continui să caut. Însă mai târziu. Venise momentul orei de Trigonometrie a Bellei împreună cu Jessica.

Nu eram atent încotro mă îndreptam când am ieșit de la ora de Engleză. Jessica se afla deja la locul său, bătând din ambele picioare cu nerăbdare în timp ce aștepta sosirea Bellei.

Eu, dimpotrivă, odată așezat pe locul meu din clasă, am devenit neclintit. Trebuia să-mi reamintesc să mă mișc din când în când. Ca să continui mascarada. Era dificil, gândurile mele fiind atât de concentrate asupra celor ale lui Jessica. Speram să fie atentă, să încerce cu adevărat să citească chipul Bellei pentru mine.

Bătăile din picior ale lui Jessica deveniră mai puternice când Bella intră în sala de curs.

"Pare... ursuză. De ce? Poate că nu e nimic între ea și Edward Cullen. Ce dezamăgire ar fi. Doar că... dacă el e în continuare disponibil... Dacă dintr-o dată e interesat să iasă cu fetele, nu m-ar deranja să îi dau o mână de ajutor..."

Chipul Bellei nu era sumbru, ci fără tragere de inimă. Era îngrijorată - știa că eu urma să aud totul. Am zâmbit în sinea mea.

"Spune-mi totul!", întrebă Jess când Bella încă își scotea haina agățând-o de spătarul scaunului. Se mișca lent, fără chef.

- *"Doamne, ce înceată este. Să trecem la chestiile picante!"*

- *"Ce vrei să știi?"* trase Bella de timp în timp ce se așeza.

- *"Ce s-a întâmplat seara trecută?"*

- *"M-a dus la cină și apoi m-a condus până acasă".*

"Și apoi? Haide, trebuie să fie mai mult de atât! Oricum minte, știu asta. O voi demasca."

- *"Cum ai ajuns acasă atât de repede?"*

Am privit-o pe Bella dând ochii peste cap în fața suspicioasei Jessica.

- *"Conduce ca un maniac. A fost îngrozitor".*

Schiță un mic zâmbet iar eu izbucnii în râs, întrerupând anunțurile domnului Mason. Am încercat să fac să pară că tușeam, însă nimeni nu se lăsă păcălit. Domnul Mason mă privi iritat, însă nu m-am oboșit să ascult ce gândea. O ascultam pe Jessica.

"Pare să spună adevărul. De ce mă obligă să-i scot fiecare cuvânt cu cleștele? În locul ei m-aș fi lăudat cât aș fi putut".

- *"A fost ca o întâlnire - i-ai spus tu să vă întâlniți acolo?"*

Jessica urmări expresia surprinsă a Bellei și fu dezamăgită de cât de sinceră părea.

- *"Nu - am fost foarte mirată să-l văd acolo",* îi spuse Bella.

"Ce se întâmplă?"

- "Dar astăzi te-a adus la școală?"

"Trebuie să fie mai mult de atât".

- "Da - și aceasta a fost o surpriză. A observat că nu aveam haină seara trecută".

"Nu e prea amuzant", gândi Jessica, din nou dezamăgită.

Mă săturasem de întrebările ei - voiam să aud ceva ce nu știam deja. Speram să nu fie atât de nesatisfăcută încât să sară peste întrebările pe care le așteptam.

- "Și veți ieși din nou?" întrebă Jessica.

- "S-a oferit să mă ducă în Seattle sâmbătă pentru că are impresia că nu-mi va rezista camioneta - asta se pune?"

"Hm. Cu siguranță că face mari eforturi să... ei bine, să aibă, într-un fel, grijă de ea. Măcar el trebuie să simtă ceva, dacă ea nu o face. Cum e posibil? Bella e nebună".

- "Da", răspunse Jessica la întrebarea Bellei.

- "Atunci", trase Bella concluzia, "da".

- "Oau... Edward Cullen".

"Indiferent dacă îl place sau nu, e o treabă importantă".

- "Știu", oftă Bella.

Tonul vocii sale o încurajă pe Jessica. "În sfârșit - pare să înțeleagă! Trebuie să-și dea seama..."

- "Așteaptă!", spuse Jessica, dintr-o dată amintindu-și de cea mai importantă întrebare. "Te-a sărutat?"

"Te rog, spune-mi că da! Și apoi descrie-mi fiecare secundă!"

- "Nu", murmură Bella, apoi își privi mâinile, cu chipul trist. "Nu e așa".

"La naiba. Ce-aș vrea... Ha. Și ea pare să-și dorească asta".

M-am încruntat. Bella chiar părea întristată de ceva, însă nu putea fi vorba despre dezamăgire, cum presupusese Jessica. Nu își putea dori asta. Nu știind ceea ce știa. Nu putea să-și dorească să fie prea aproape de *dinții* mei. Din câte știa ea, eu aveam colți.

M-am cutremurat.

- "Crezi că sâmbătă...?" o îmboldi Jessica.

Bella păru și mai frustrată când spuse: "Mă îndoiesc profund".

"Da, și-o dorește. Ce nasol pentru ea".

Oare pentru că vedeam totul prin filtrul percepțiilor lui Jessica îmi părea că nu se înșela?

Preț de jumătate de secundă mă lăsaui distras de idei, de imposibilitate, de cum ar fi fost să încerc să o sărut. Buzele mele lipite de ale ei, stânca rece unită cu mătasea fierbinte și moale...

Apoi avea să moară.

Mi-am scuturat fruntea, crispându-mă de durere și mă silii să fiu atent.

- "Despre ce ați vorbit?"

"Ai vorbit cu el, sau l-ai făcut să-ți extragă fiecare strop de informație cu cleștele, ca acum?"

Am zâmbit cu melancolie. Jessica nu era departe de adevăr.

- "Nu știu, Jess, despre multe lucruri. Am vorbit puțin despre referatul la Engleză".

Foarte puțin. Zâmbetul meu se lărgi.

"Haide..."

- "Te rog, Bella! Spune-mi niște detalii."

Bella se gândi o clipă.

- "Bine, am unul. Trebuia să o fi văzut pe chelneriță cum flirta cu el - era foarte deplasată. Însă el nu i-a dat deloc atenție".

Ce detaliu straniu alesese să-i împărtășească. Eram surprins că Bella observase, măcar. Părea un lucru lipsit de importanță.

"Interesant..."

- "Ăsta e un semn bun. Era drăguță?"

Jessica îi dădea mai multă însemnătate decât mine. Probabil era o trăsătură de-a femeilor.

- "Foarte", îi spuse Bella. "Și avea probabil nouăsprezece sau douăzeci de ani".

Jessica era pentru moment distrasă de amintirea lui Mike la întâlnirea ei de luni seara - când acesta fusese exagerat de prietenos cu o chelneriță pe care Jessica nu o considerase drăguță deloc. Împinse amintirea deoparte și reveni, înghițindu-și iritarea, la vânătoarea de detalii picante.

- "Și mai bine. Înseamnă că te place".

- "Așa cred", spuse Bella încet, iar eu mă trezii pe dunga scaunului, cu trupul încremenit. "Dar e greu de spus. Mereu e atât de ascuns".

Probabil că nu fusesem atât de transparent și de lipsit de control pe cât crezusem. Totuși... la cât de ageră era ea... Cum de nu-și dădea seama că eram îndrăgostit de ea? Am trecut în revistă conversația noastră, aproape surprins că nu rostisem cuvintele pe viu grai. Simțisem că acesta fusese substratul fiecărui cuvânt schimbat de noi doi.

"Oau. Cum poți să stai față în față cu un model masculin și să faci conversație?"

- "Nu știu cum de ai atâta curaj să rămâi singură cu el", spuse Jessica.

Pe chipul Bellei se citi șocul.

- "De ce"?

"Ciudată reacție. Ce crede că am vrut să spun?"

- "E atât de..."

"Care o fi cuvântul potrivit?"

- "...Intimidant. Eu nu aș ști ce să îi spun".

"Astăzi nu am reușit nici măcar să leg două vorbe cu el, și tot ce-a spus a fost 'Bună dimineața'. Probabil că am părut o idioată".

Bella zâmbi.

- "Și eu am niște probleme de coerență când sunt lângă el".

Probabil că încerca să o facă pe Jessica să se simtă mai bine. Siguranța ei de sine, atunci când eram împreună, era aproape bizară.

- "Ei bine", oftă Jessica, "este incredibil de superb".

Chipul Bellei se răci dintr-o dată. Ochii ei sclipiră la fel cum o făceau când era supărată de vreo nedreptate. Jessica nu realizase schimbarea expresiei sale.

- "El e cu mult mai mult de atât", izbucni Bella.

"Oh. Acum ajungem undeva".

- "Serios? Cum este?"

Bella își mușcă pentru un moment buza.

- "Nu-ți pot explica așa cum trebuie", spuse ea într-un final. "Dar este incredibil, dincolo de chipul lui frumos". Își desprinsе ochii de la Jessica, lipsită ușor de concentrare de parcă ar fi privit un punct foarte îndepărtat.

Sentimentul pe care-l aveam în acea clipă se aseamăna oarecum cu felul în care mă simțeam când Carlisle și Esme mă lăudau mai mult decât aș fi meritat. Asemănător, însă mai intens, mai mistuitor.

"Fă pe naiva cu altcineva - nimic nu poate întrece chipul acela! Dacă nu vorbim despre trupul lui. Mortal".

- "E posibil?" chicoti Jessica.

Bella nu schiță niciun gest. Continuă să privească în depărtare, ignorând-o pe Jessica.

"Un om normal ar jubila. Poate de i-aș pune întrebări mai ușoare. Ha ha. De parcă aș vorbi cu un copil de grădiniță."

- "Înseamnă că îl placi?"

Bella nu o privi pe Jessica.

- "Da".

- "Vreau să spun... îl placi cu adevărat?"

- "Da."

"Ia te uită ce roșește!"

Chiar asta făcea.

- "Cât de mult îl placi?", întrebă Jessica.

Clasa de Engleza ar fi putut să se năruie în flăcări și eu nu aș fi observat.

Chipul Bellei era acum roșu ca para - aproape că-i simțeam dogoarea.

- "Prea mult", șopti ea. "Mai mult decât mă place el pe mine. Dar nu văd ce-aș putea face în privința asta".

"La naiba! Ce-a întrebă domnul Varner?"

- "Care număr, domnule Varner?"

Era bine că Jessica nu o mai putea chestiona pe Bella. Aveam nevoie de o clipă de liniște.

Ce Dumnezeu era acum în mintea fetei? "Mai mult decât mă place el pe mine?" De unde îi venise acea idee? "Dar nu văd ce-aș putea face în privința asta?" Ce voia să însemne aceasta? Nu puteam găsi vreo explicație rațională pentru acele cuvinte. Erau pur și simplu lipsite de sens.

Se părea că nu puteam lua nimic de bun. Lucruri evidente, care erau întrutotul logice, erau cumva rău sucite și întoarse pe dos în creierul ei bizar. "Mai mult decât mă place el pe mine"? Poate că încă nu trebuia să abandonez ideea spitalului de psihiatrie.

M-am uitat la ceas, încleștându-mi dinții. Cum de niște biete minute puteau părea imposibil de lungi pentru o ființă nemuritoare? Unde îmi dispăruse simțul timpului?

Mi-am ținut fălcile încleștate pe durata întregii lecții de Trigonometrie a domnului Varner. L-am ascultat cu mai multă atenție decât propriul meu curs. Bella și Jessica nu au mai schimbat nicio vorbă,

Însă Jessica a mai privit-o pe Bella de câteva ori, iar într-un rând chipul ei redeveni purpuriu, aparent fără vreun motiv anume.

Abia așteptam prânzul.

Nu eram sigur dacă Jessica avea să obțină câteva dintre răspunsurile pe care le așteptam la finalul orei, însă Bella era mai isteță decât ea.

Imediat ce se sună de pauză, Bella se întoarse către Jessica.

- *"La ora de Engleză, Mike m-a întrebat dacă ai spus ceva despre seara de luni"*, spuse Bella, cu un zâmbet înflorindu-i pe colțurile buzelor. I-am înțeles perfect intenția - atacul era cea mai bună apărare.

- *"Mike a întrebat de mine?"* Bucuria lăsă mintea lui Jessica fără apărare, împlânzită, fără falsitatea ei obișnuită. *"Glumești! Ce i-ai spus?"*

- *"I-am spus că ai zis că te-ai distrat de minune - și părea mulțumit"*.

- *"Spune-mi exact ce a spus, și răspunsul tău exact!"*

Clar, doar atât aveam să obțin în acea zi de la Jessica. Bella zâmbea de parcă s-ar fi gândit la același lucru. De parcă ar fi câștigat o rundă.

La prânz avea să fie cu totul altfel. Urma să am mai mult succes obținând răspunsuri de la ea decât de la Jessica, aveam să mă asigur de asta.

Abia am reușit să îndur să scrutez din când în când mintea lui Jessica de-a lungul celei de-a patra ore. Nu aveam răbdare pentru gândurile ei obsesive legate de Mike Newton. Mă săturasem de el până peste cap în ultimele două săptămâni. Avea noroc să mai fie în viață.

Am trecut apatic de ora de sport împreună cu Alice, în chipul în care ne mișcam atunci când venea vorba de activități fizice alături de oameni. Normal că ea era coechipiera mea. Era prima zi când se juca badminton. Am oftat plictisit, legănând racheta cu încetinitorul pentru a trimite fluturașul de cealaltă parte a fileului. Lauren Mallory juca în echipa adversă. Rată. Alice își învârtea racheta ca pe un baston, privind spre tavan.

Cu toții uram ora de sport, mai ales Emmett. Jocurile cu aruncări reprezentau un afront pentru filosofia lui personală. Ora de sport părea mai neplăcută astăzi ca de obicei - mă simțeam la fel de iritat precum fusese întotdeauna Emmett.

Înainte să explodez de nerăbdare, antrenorul Clapp încheie partidele și ne dădu drumul mai devreme. Eram ridicol de recunoscător că sărise peste micul dejun - o încercare recentă de a ține cură de slăbire - și de teama rezultând din aceasta care îl făcuse să plece grăbit din campus pentru a-și face rost de un prânz bogat în grăsimi. Își promisese că de a doua zi avea să o ia de la capăt...

Astfel mi-a rămas un răgaz suficient să ajung în corpul de clădire unde se ținea ora de Matematică, înainte de terminarea orei Bellei.

"Distracție plăcută", gândi Alice pe când se îndrepta către Jasper. *"Mai am de răbdat doar câteva zile. Presupun că o vei saluta pe Bella din partea mea, nu-i așa?"*

Am scuturat din cap, exasperat. Toți clarvăzătorii erau atât de îngâmfați?

"Ca să știi, va fi însorit de ambele părți ale strămtorii în acest weekend. Poate vrei să-ți faci alte planuri".

Am oftat, continuându-mi drumul în direcția opusă. Îngâmfată, însă, evident, de ajutor.

M-am sprijinit de zid, lângă ușă, așteptând. Eram suficient de aproape încât să aud vocea lui Jessica prin zidul din cărămidă, precum și gândurile sale.

- Nu stai astăzi cu noi, nu-i așa? *"Pare... atât de senină. Sigur sunt o grămadă de lucruri pe care nu mi le-a spus"*.

- Nu prea cred, răspuse Bella, ciudat de nesigură pe sine.

Nu îi promisesem că îmi voi petrece pauza de prânz alături de ea? *Ce era în mintea ei?*

Au ieșit din clasă împreună, iar ochii amândurora se făcură mari când mă văzură. Însă o puteam auzi doar pe Jessica.

"Frumos. Oau. O, da, se întâmplă mai multe între ei decât îmi spune ea. Poate o voi suna diseară... Sau poate că nu ar trebui să o încurajez. Sper să se plictisească repede de ea. Mike e drăguț dar... oau".

- Ne vedem mai târziu, Bella.

Bella se îndreptă spre mine, oprindu-se la un pas depărtare, încă ezitând. Era roz în obraji.

O cunoșteam de-acum suficient de bine ca să știu că ezitarea ei nu ascundea teamă. Pricina părea să fie un fel de prăpastie pe care și-o imaginase între sentimentele ei și ale mele. *"Mai mult decât mă place el pe mine."* Absurd!

- Bună, am spus eu, cu vocea ușor tăioasă.

Chipul ei se luminează.

- Bună.

Nu părea dornică să spună altceva, așa că am condus-o până la cantină și ea păși în tăcere lângă mine.

Jacheta își făcuse efectul - mirosul ei nu mai era atât de zdrobitor ca până atunci. Era doar o intensificare a durerii pe care o simțeam deja. O puteam ignora cu mai multă ușurință decât îmi închipuisem altădată că ar fi cu puțință.

Bella nu-și găsea astămpăr cât am așteptat la coadă, jucându-se, absentă, cu fermoarul jachetei sale și plimbându-și greutatea de pe un picior pe altul. Mă privea des, dar de fiecare dată când îmi întâlnea privirea, lăsa ochii în pământ de parcă s-ar fi simțit stânjenită. Oare din cauză că ne priveau atât de mulți oameni? Poate auzea șoaptele din jur - bârfa era atât verbală cât și mentală în acea zi.

Sau poate realizase, din expresia mea, că dăduse de belele.

Nu spuse nimic până ce nu am început să îi strâng mâncarea de prânz. Nu știam ce îi plăcea - nu încă - așa că luasem câte ceva din toate.

- Ce faci? Îmi șuieră ea cu o voce înceată. ...Doar nu iei toate astea pentru mine?

Am scuturat din cap și am împins tava până la casa de marcat.

- Jumătate este pentru mine, desigur.

Ea ridică sceptică din sprânceană, însă nu mai scoase vreo vorbă cât eu plăti mâncarea și o însoții la masa unde ne așezasem cu o săptămână în urmă, înainte de experiența ei dezastruoasă cu luarea de sânge. Păreau să fi trecut mai mult de câteva zile. Totul era diferit acum.

Se așeză din nou în fața mea. Am împins tava către ea.

- la orice dorești, am încurajat-o eu.

Ea alese un măr și îl răsuci în palme, cu o privire întrebătoare.

- Sunt curioasă.

Ce surpriză.

- Ce-ai face dacă te-ar provoca cineva să mănânci? continuă ea cu voce atât de înceată încât să nu le atragă atenția oamenilor. Urechile nemuritorilor erau altceva, de-ar fi fost atente. Probabil că ar fi trebuit să le spun ceva mai devreme...

- Întotdeauna ești curioasă, mă plânsei eu. Ei bine... Nu era de parcă nu aș mai fi fost nevoit vreodată să mănânc. Era o parte din mascaradă. Una neplăcută.

M-am întins după cel mai apropiat lucru și am privit-o în ochi mușcând o bucățică din orice ar fi fost. Fără să privesc, nu îmi puteam da seama. Era la fel de lipicios, de tare și de respingător ca oricare alt aliment uman. Am mestecat repede și am înghițit, încercând să mă împiedic să mă strâmb. Îmbucătura de mâncare îmi alunecă încet și neplăcut pe gât. Am oftat gândindu-mă la cum urma să fiu nevoit să o vomit mai târziu. Dezgustător.

Chipul Bellei era șocat. Impresionat.

Aș fi dorit să-mi dau ochii peste cap. Normal că ne perfecționasem aceste înșelătorii.

- Dacă te-ar provoca cineva să mănânci pământ, ai putea să o faci, nu-i așa?

Nasul i se încreți și zâmbi.

- Am făcut-o o dată... când am pus un pariu. Nu a fost atât de rău la gust.

Am izbucnit în râs.

- Presupun că nu sunt surprins.

"Par apropiati, nu-i așa? Gesturile lor sunt clare. Îi voi spune Bellei impresiile mele mai târziu. Se întinde către ea exact așa cum ar trebui, dacă ar fi interesat. Pare interesat. Arată... perfect". Jessica oftă. *"Delicios".*

Am susținut privirea curioasă a lui Jessica iar ea și-o feri nervoasă, râzând cu vecina ei de masă.

"Probabil ar trebui să mă rezum la Mike. Realitate, nu fantezie..."

- Jessica analizează tot ce fac, am informat-o pe Bella. ...Îți va spune totul mai încolo.

I-am împins în față farfuria cu mâncare - pizza, mi-am dat eu seama - întrebându-mă cum era cel mai bine să încep. Frustrarea din trecut mi se reaprinse pe când cuvintele mi se repetau în gând: *"Mai mult decât mă place el pe mine. Dar nu văd ce-aș putea face în privința asta."*

Mușcă din aceeași felie de pizza. Mă uimea câtă încredere avea. Desigur, nu știa că sunt otrăvitor - însă împărțirea mâncării nu avea să îi facă rău. Totuși, mă așteptam să mă trateze diferit. Ca pe ceva deosebit. Nu o făcea niciodată - sau măcar nu într-un sens negativ...

Aveam să încep cu blândețe.

- Deci chelnărița era drăguță, nu-i așa?

Ridică din nou sprânceana.

- Chiar nu ai observat?

De parcă vreo femeie ar fi reușit să-mi distragă atenția de la Bella. Din nou, absurd.

- Nu. Nu eram atent. Aveam multe pe cap. Nu pe ultimul loc aflându-se felul în care bluza ei subțire și moale i se lipea de trup....

Bine că în această zi îmbrăcase acel pulover urât.

- Biata fată, spuse Bella, zâmbind.

Îi plăcea faptul că nu mi se păruse deloc interesantă chelnărița. Puteam înțelege asta. De câte ori îmi imaginasem că-l schilodeam pe Mike Newton în laboratorul de biologie?

Doar nu putea crede că sentimentele ei omenești, fructul a șaptesprezece ani scurți de om, puteau fi mai puternice decât pasiunile care se strânseseră în mine de un secol.

- Ceva din ce i-ai spus lui Jessica... Nu reușeam să-mi păstrez un ton relaxat. ...Ei bine, m-a deranjat.

Imediat se apără.

- Nu mă miră că ai auzit ceva ce nu ți-a plăcut. Știi ce se spune despre cei care trag cu urechea.

Cei ce trag cu urechea nu aud niciodată lucruri bune despre ei înșiși, așa era zicala.

- Te-am avertizat că voi asculta, i-am reamintit eu.

- Și eu te-am avertizat că nu dorești să știi tot ce-mi trece prin minte.

Se gândea la clipa când o făcusem să plângă. Remușcarea îmi îngroșă vocea.

- Așa este. Însă nu prea ai dreptate. Vreau să știi ce gândești... în întregime. Doar că îmi doresc... să nu te gândești la unele lucruri.

Alte jumătăți de adevăr. Știam că *nu ar fi trebuit* să-mi doresc să simtă ceva pentru mine. Însă îmi doream. Desigur că îmi doream.

- Asta e o mare diferență, bombăni ea, încruntându-se către mine.

- Dar nu asta e problema, acum.

- Atunci care este?

Se întinse către mine, prinzându-și ușor gâtul cu palma. Îmi atrase privirea - distrăgându-mi atenția. Cât de moale trebuie să fi fost pielea ei...

"*Concentrează-te*", mi-am poruncit mie însumi.

- Chiar crezi că sentimentele tale pentru mine sunt mai puternice decât ale mele? Întrebarea îmi părea ridicolă, cuvintele ieșindu-mi împiedicat.

Ochii i se lărgiră și i se tăie răsuflarea. Apoi își feri privirea, clipind repede. Cu un suspin, reuși să respire din nou.

- Din nou faci asta, murmură ea.

- Ce anume?

- Îmi iei mințile, recunosc ea, susținându-mi privirea cu precauție.

- Oh. Hm. Nu eram prea sigur ce să fac în acea privință. Nici nu eram sigur că *nu-mi doream* să o farmec. Eram încă încântat că *o puteam face*. Însă nu ajuta cu nimic conversația.

- Nu este vina ta. Oftă. ...Nu te poți împiedica.

- Îmi vei răspunde? am întrebat-o eu.

Ea privi masa.

- Da.

Și acestea fură singurele ei cuvinte.

- "Da, îmi vei răspunde" sau "Da, chiar crezi asta"? am întrebat eu, nerăbdător.

- Da, chiar cred asta, spuse ea fără să-și înalțe privirea. În voce i se ghicea o umbră de tristețe. Roși din nou, iar dinții ei începură, în mod inconștient, să îi muște buza.

Dintr-o dată, mi-am dat seama că îi venea foarte greu să recunoască deoarece era încredințată de acel lucru. Și că nu eram cu nimic mai bun decât acel laș, Mike, cerându-i să-mi confirme sentimentele sale înainte să i le fi confirmat pe ale mele. Nu avea importanță că eu simțeam că i le arătasem foarte clar. Nu reușisem să mă fac înțeleș de ea, așa că nu aveam nicio scuză.

- Te înșeli, am asigurat-o eu. Trebuia să audă tandrețea din glasul meu.

Bella mă privi cu ochi de nepătruns, care nu dezvăluiau nimic.

- Nu poți ști asta, șopti ea.

Credea că-i subestimez sentimentele pentru că nu îi puteam auzi gândurile. Însă, de fapt, problema era că ea le subestima pe ale mele.

- Ce te face să crezi asta? m-am mirat eu.

Mă privi și ea, cu sprâncenele încrețite, mușcându-și buzele. Pentru a nu știu câta oară, mi-am dorit cu disperare să o pot auzi.

Mă aflu la un pas de a o implora să-mi spună cu ce gânduri se luptă, însă ea ridică un deget pentru a mă împiedica să vorbesc.

- Lasă-mă să mă gândesc, îmi ceru ea.

Câtă vreme doar își pune gândurile în ordine, puteam fi răbdător.

Sau mă puteam preface că aș fi.

Își lipi palmele, unindu-și și despărțindu-și degetele subțiri. Își privea mâinile de parcă i-ar fi aparținut altcuiva, în timp ce vorbea.

- În afară de lucrurile evidente, murmură ea. ...Uneori... nu pot fi sigură... Eu nu știu cum să citesc gândurile - dar uneori mi se pare că încerci să îți ieși adio când spui altceva. Nu mă privi.

Înțelesese asta, nu-i așa? Oare își dăduse seama că doar slăbiciunea și egoismul mă ținuseră pe loc? Oare avea o impresie mai proastă despre mine din această cauză?

- Perspicace, am răsuflat eu, apoi am privit îngrozit cum suferința i se oglindi pe chip. M-am grăbit să îi infirm presupunerea. ...Tocmai de asta te înșeli - am început, apoi mă oprii, amintindu-mi primele cuvinte ale explicației sale. Mă deranjau, deși nu eram sigur că înțelesesem corect. ...Cum adică "evident"?

- Privește-mă, spuse ea.

Chiar o priveam. Doar asta făceam. Ce voia să spună?

- Sunt absolut comună, îmi explică ea. Cu excepția lucrurilor rele ca experiența de a mă afla la un pas de moarte și ca stângăcia care mă face aproape schiloadă. Și privește-te pe tine. Împinse aerul cu brațul în direcția mea, de parcă arăta ceva atât de evident că nu mai avea niciun rost să îi dea glas.

Se credea comună? Credea că aș fi fost cumva de preferat față de ea? În ochii cui? Ai oamenilor proști, înguști la minte, orbi, ca Jessica sau doamna Cope? Cum de nu își putea da seama că era cea mai frumoasă... cea mai minunată... Nici măcar acele cuvinte nu erau îndeajuns.

Și ea nu avea idei.

- Nu te vezi prea clar, să știi, i-am spus eu. Recunosc că ai perfectă dreptate în privința lucrurilor rele... am râs eu lipsit de umor. Malefica soartă care o vâna nu-mi părea de râs. Însă stângăcia ei era, într-un fel, amuzantă. Înduioșătoare. M-ar fi crezut de i-aș fi spus că era frumoasă, la suflet și la trup? Poate confirmarea altora i s-ar fi părut mai convingătoare. ...Dar tu nu ai auzit ce gândea fiecare băiat despre tine în prima zi de școală.

Ah, speranța, încântarea, înflăcărea acelor gânduri. Graba cu care se transformaseră în fantezii imposibile. Irealizabile, pentru că ea nu îl dorea pe niciunul.

Eu eram cel căruia îi spusese "da".

Probabil că zâbeam cu toată ființa mea.

Chipul ei era palid de surprindere.

- Nu cred, îngăimă ea.

- Crede-mă, măcar de data asta - ești opusul a tot ceea ce este obișnuit.

Doar existența ei era o scuză suficientă pentru a justifica plămădirea întregii lumi.

Nu era obișnuită să primească complimente, mi-era clar. Alt lucru cu care urma să fie *nevoită* să se obișnuiască. Roși, apoi schimbă subiectul.

- Dar nu îmi iau adio.

- Nu vezi? Asta îmi arată că am dreptate. Mie îmi pasă cel mai mult, pentru că dacă o pot face... Aveam oare să fiu suficient de altruist încât să fac ceea ce trebuia? Mi-am scuturat capul cu disperare. Trebuia să găsesc puterea. Merita să aibă o viață a ei. Nu ceea ce văzuse Alice că o aștepta. ...Dacă ar fi cel mai bine să plec... Și trebuia să fie, nu-i așa? Nu exista niciun înger nepăsător. Locul Bellei nu era cu mine. ...Atunci mi-aș face rău mie însumi pentru a te scuti de suferință, pentru a te ști în siguranță.

Rostind cuvintele, mi-am dorit să se adeverească.

Mă privi îndelung. Cumva, cuvintele mele îi stârniseră furia.

- Și tu nu crezi că aș face la fel? mă întrebă ea, mâniașă.

Atât de furioasă - atât de moale și de fragilă. Cum ar fi putut ea să rănească pe cineva?

- Nu vei fi nevoită niciodată să iei această decizie, i-am spus eu, mâhnit din nou de marea diferență care ne despărțea.

Mă privi, grija înlocuindu-i mânia din ochi și făcând să reapară cuta dintre aceștia.

Ceva era foarte aiurea în ordinea universului dacă unui om atât de bun și atât de fragil nu i se cuvenea un înger păzitor care să îl țină departe de probleme.

"*Ei bine*", m-am gândit eu cu un umor amar, "*măcar are un vampir păzitor*".

Am zâmbit. Cât de mult îmi plăcea scuza mea de a rămâne.

- Desigur, ocrotirea ta începe să aibă aerul unei ocupații cu normă întreagă care necesită prezența mea constantă.

Zâmbi și ea.

- Nimeni nu a încercat să-mi facă astăzi vreun rău, spuse ea, relaxată, apoi chipul ei deveni întrebător pentru jumătate de secundă înainte ca ochii să-i devină din nou de nepătruns.

- Încă, am spus eu, tăios.

- Încă, încuviință ea, spre surprinderea mea. Mă așteptam să nege că ar avea nevoie de protecție.

"*Cum a putut? Ticălosul ăla egoist! Cum ne-a putut face una ca asta?*" Pătrunzătorul strigăt mental al lui Rosalie îmi sfâșie concentrarea.

- Ușurel, Rose, l-am auzit pe Emmett șoptind din celălalt capăt al cantinei. Își petrecuse brațul pe după umerii ei, ținând-o strâns lângă el, imobilizând-o.

"*Îmi pare rău, Edward*", gândi Alice cu vinovăție. "*Și-a dat seama că Bella știe prea multe, din conversația voastră... și, ei bine, ar fi fost mai rău dacă nu i-aș fi spus imediat adevărul. Ai încredere în mine*".

M-am cutremurat văzând imaginea care urmă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi mărturisit lui Rosalie acasă, unde aceasta nu avea de păstrat nicio aparență, faptul că Bella știa că sunt vampir. Aveam să fiu nevoit să-mi ascund Aston Martin-ul undeva în afara statului dacă nu s-ar fi calmat până la finalul orelor. Mă deranja să-mi imaginez mașina preferată zdrobită și în flăcări - deși știam că ar fi fost o răzbunare meritată.

Nici Jasper nu era mai bucuros.

Urma să mă ocup de ceilalți mai târziu. Aveam atât de puțin timp de petrecut cu Bella, și nu aveam de gând să-l irotesc. Iar când am auzit-o pe Alice mi-am amintit că aveam de rezolvat niște

probleme.

- Aș vrea să te mai întreb ceva, am spus eu, îndepărtându-mi atenția de gândurile isterice ale lui Rosalie.

- Spune, zise Bella, zâmbind.

- Chiar trebuie să ajungi în Seattle sâmbăta asta, sau era doar o scuză ca să nu fii nevoită să-ți refuzi admiratorii?

Ea îmi aruncă un zâmbet pieziș.

- Știi, încă nu te-am iertat pentru gestul cu Tyler. Din vina ta și-a pus în cap că voi merge la bal cu el.

- Ar fi găsit o șansă să te invite chiar și fără mine - eu doar îmi doream foarte mult să văd ce față aveai să faci.

Am izbucnit în râs, amintindu-mi expresia ei înspăimântată. Nimic din ce-i dezvăluisem din povestea mea întunecată nu o făcuse să pară atât de înfricoșată. Adevărul nu o speriasse. Voia să fie cu mine. Incredibil.

- De te-aș fi invitat eu, m-ai fi refuzat?

- Probabil că nu, spuse ea. ...Dar aș fi anulat mai târziu - prefăcându-mă că aș fi bolnavă sau cu glezna sucită.

Cât de ciudat.

- De ce ai fi făcut una ca asta?

Își scutură capul, de parcă s-ar fi simțit dezamăgită că nu înțelesesem imediat.

- Nu m-ai văzut niciodată la ora de sport, cred, dar aș fi crezut că ai înțeles.

Ah.

- Te referi la faptul că nu poți păși pe o suprafață dreaptă și stabilă fără să găsești ceva de care să te împiedici?

- Evident.

- Nu ar fi o problemă. Totul ține de cel care conduce dansul.

Pentru o fracțiune de secundă, m-am simțit copleșit de ideea de a o ține în brațe la un bal - unde cu siguranță că ar fi purtat ceva frumos și delicat în loc de acel pulover oribil.

Limpede precum cristalul, mi-am amintit de felul cum îi simțisem trupul sub al meu după ce o împinsesem din calea dubei care se îndrepta către ea. Îmi aminteam senzația cu mai multă putere decât panica, disperarea sau amărăciunea. Fusese atât de caldă și atât de moale, contopindu-se perfect cu forma mea de piatră...

Mă smulsei din mrejele amintirii.

- Dar nu mi-ai spus niciodată - am spus eu grabnic, împiedicând-o să mă contrazică invocându-și stângăcia, cum îmi era clar că intenționa să facă. ...Ești hotărâtă să mergi în Seattle, sau am putea face altceva?

Câtă șiretenie - îi dădeam de ales fără a-i lăsa vreo posibilitate de a sta departe de mine în acea zi. Nu era prea corect din partea mea. Însă cu o seară în urmă îi făcusem o promisiune... și îmi plăcea ideea de a mi-o respecta - aproape la fel de mult pe cât mă înspăimânta.

Soarele avea să strălucească pe cer sâmbătă. I-aș fi putut dezvălui felul adevărat în care arătam, de-aș fi fost suficient de puternic încât să-i îndur oroarea și dezgustul. Știam locul perfect unde să-mi asum un asemenea risc...

- Sunt deschisă și altor posibilități, spuse Bella. Însă trebuie să îți cer un serviciu.

Un "da" isteț. Ce și-ar fi putut dori de la mine?

- Ce anume?

- Pot conduce eu?

Acesta era felul ei de a glumi?

- De ce?

- Ei bine, mai ales pentru că atunci când i-am spus lui Charlie că mă duc în Seattle, m-a întrebat dacă merg singură și, pe atunci, așa plănuisem. Dacă m-ar întreba din nou, probabil că nu l-aș minți, dar nu cred că o va face, iar dacă mi-aș lăsa camioneta acasă aș isca inutil aceeași discuție. Și pentru că mă sperie felul tău de a conduce.

M-am arătat exasperat.

- Dintre toate lucrurile care te-ar fi putut înspăimânta la mine, tu îți faci griji pentru maniera mea de a conduce. Cu adevărat, creierul ei funcționa anapoda. Mi-am scuturat capul.

"Edward", mă strigă Alice imperios.

Dintr-o dată priveam un cerc strălucitor de lumină, prins într-una dintre viziunile lui Alice.

Era un loc pe care îl știam bine, cel în care mă gândisem să o duc pe Bella - o mică pajiște unde nu mergea nimeni altcineva în afară de mine. Un loc liniștit și frumos unde puteam fi încredințat că voi fi singur - suficient de îndepărtată de orice cărare sau așezare omenească încât până și mintea mea să se bucure de pace și de tăcere.

Alice o recunosc la rândul ei, pentru că mă văzuse acolo nu cu mult timp în urmă în altă viziune - una dintre acelea pâlâitoare și nedeslușite pe care mi le arătase în dimineața când o salvasem pe Bella din calea dubei.

În acea viziune neclară, nu eram singur. Și acum totul devenise clar - Bella se afla alături de mine. Deci *aveam* suficient curaj. Mă contempla, culorile curcubeului jucându-se pe chipul meu, cu ochii insondabili.

"*E același loc*", gândi Alice, cu gândurile copleșite de o groază la nelalocul său în acea viziune. Tensiune, poate, însă oroare? Ce voia să spună prin "*același loc*"?

Apoi am văzut.

"Edward!" protestă Alice cu voce ascutită. "*O iubesc, Edward!*"

I-am blocat gândurile cu înverșunare.

Nu o iubea pe Bella în felul meu. Viziunea ei era imposibilă. Greșită. Era cumva orbită, vedea imposibilități.

Nici jumătate de secundă nu trecuse. Bella mă privea, curioasă, așteptând un răspuns potrivit la ceea ce-mi ceruse. Percepuse oare străfulgerarea de groază, sau se petrecuse prea repede pentru ea?

M-am concentrat asupra ei, sau asupra conversației noastre neterminate, exilând-o pe Alice și viziunile sale imperfecte și mincinoase din gânduri. Nu meritau atenția mea.

Însă nu mai eram capabil să păstrez tonul jucăuș al persiflării noastre.

- Nu vrei să-i spui tatălui tău că îți vei petrece ziua cu mine? am întrebat-o eu, mohoreala strecurându-se în glasul meu.

Am împins din nou viziunile, încercând să le alung și mai departe, să le împiedic să mijască în mintea mea.

- Cu Charlie, e mai bine să spui cât mai puțin, spuse Bella, sigură de acest adevăr. ...Oricum, unde mergem?

Alice se înșela. În totalitate. Nu era nicio șansă. Și era doar o viziune veche, acum căzută în desuetudine. Lucrurile se schimbaseră.

- Va fi vreme frumoasă, i-am spus eu, răspicat, luptându-mă cu panica și cu nehotărârea. Alice se înșela. Trebuia să continui de parcă nu aș fi văzut sau auzit nimic. ...Așa că mă voi feri de ochii lumii... și tu poți rămâne alături de mine, dacă dorești.

Bella înțelese imediat semnificația cuvintelor mele; ochii ei se însuflețiră, luminoși și plini de speranță.

- Și îmi vei arăta ce ai vrut să-mi spui despre soare?

Poate, ca de atâtea ori până atunci, reacția ei avea să fie opusul așteptărilor mele. Am zâmbit considerând posibilitatea, luptându-mă să revin la starea de spirit mai plăcută de dinainte.

- Da. Însă... Nu dăduse încă un răspuns pozitiv. ...Dacă nu dorești să rămâi... singură cu mine, aș prefera totuși să nu te duci la Seattle neînsoțită. Mă îngrozesc gândindu-mă ce probleme îți s-ar putea ivi în cale într-un oraș atât de mare.

Buzele ei se lipiră; se simțea jignită.

- Phoenix este de trei ori mai mare decât Seattle - doar ca număr de locuitori. Ca mărime...

- Dar se pare că încă nu-ți sunase ceasul în Phoenix, am spus eu, retezându-i firul justificărilor. ...Așa că aș prefera să rămâi cu mine.

Ar fi putut rămâne pentru totdeauna și timpul tot nu mi-ar fi fost suficient.

Nu ar fi trebuit să gândesc astfel. Nu ni se așternea eternitatea la picioare. Trecerea secundelor avea o greutate și mai mare decât înainte; fiecare dintre ele o transforma, pe când eu rămâneam neschimbat.

- Se întâmplă să nu mă deranjeze să rămânem singuri, spuse ea.

Nu - pentru că instinctele ei erau sucite.

- Știu. Am oftat. ...Însă ar trebui să îi spui lui Charlie.

- De ce aș face asta? Întrebă ea, părând speriată.

Am privit-o încruntat, în timp ce viziunile pe care nu prea reușeam să le reprim mi se învârteau amețitor în minte.

- Ca să îmi dai un mic îndemn să te aduc înapoi, am șuierat eu. Măcar atât ar fi trebuit să îmi oferi - un martor care să mă silească să fiu precaut.

De ce mă obligase Alice tocmai acum să văd acele lucruri?

Bella înghiți în sec și mă privi îndelung. Oare ce vedea?

- Cred că îmi voi asuma riscul, spuse ea.

Oare simțea vreo plăcere riscându-și viața? Tânjea poate după adrenalină?

Am privit-o mânios pe Alice, care îmi susținu privirea cu o expresie alarmantă. Lângă ea, Rosalie se încruntă, furioasă, însă nu-mi păsa. Să-mi distrugă mașina. Era doar o jucărie.

- Hai să vorbim despre altceva, îmi sugeră Bella, pe neașteptate.

Mi-am îndreptat din nou privirea către ea, întrebându-mă cum de putea fi atât de oarbă la lucrurile care contau cu adevărat. De ce refuza să mă vadă drept monstrul care eram?

- Despre ce vrei să vorbim?

Ochii ei se îndreptară mai întâi către stânga, apoi către dreapta, de parcă voia să se asigure că nu trage nimeni cu urechea. Probabil voia să discute despre un subiect cu iz de mit. Privirea îi încremeni o clipă și trupul îi împietri, apoi privi din nou către mine.

- De ce te-ai dus în locul acela din Goat Rocks, săptămâna trecută?... Să vânezi? Charlie a spus că nu este un loc bun pentru vânatoare, din pricina urșilor.

Atât de uitucă. Am privit-o și eu, cu mirare.

- Urși? suspină ea.

Am zâmbit strâmb, urmărind cum accepta ea informația. Oare urma să o determine să mă ia mai în serios? Ar fi reușit oare ceva să facă acest lucru?

Reuși să se adune.

- Nu s-a deschis sezonul de vânatoare de urși, spuse ea cu severitate, îngustându-și ochii.

- Dacă le citești cu atenție, descoperi că legile nu acoperă decât vânatoarea cu arma.

Își pierdu din nou, pentru o clipă, controlul asupra expresiei. Buzele i se întredeschiseră.

- Urși? repetă ea, o tentativă de întrebare de această dată și nu un suspin de șoc.

- Ursul grizzly este preferatul lui Emmett.

I-am scrutat căutătura, dorind să văd cum primise această informație.

- Hm, murmură ea. Mușcă din pizza, privind în jos. O mestecă, pierdută în gânduri, apoi luă o gură de apă.

- Așadar, spuse ea, în sfârșit ridicându-și privirea, care este vânatul tău preferat?

Am presupus că ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva, însă nu o făcusem. Bella era întotdeauna mai mult decât interesantă.

- Leul de munte, am răspuns eu, brusc.

- Ah, spuse ea pe un ton neutru. Inima continua să îi bată liniștit și egal, de parcă am fi discutat despre restaurantul preferat.

Fie, atunci. Dacă voia să se poarte de parcă nimic nu ar fi fost neobișnuit...

- Desigur, trebuie să avem grijă să nu dăunăm mediului vânând cu nesăbuiță, i-am spus eu, cu o voce detașată și impersonală. ...Încercăm să ne concentrăm asupra zonelor unde populația de prădători este prea numeroasă - oricât de departe ar fi nevoie. În zona aceasta sunt mulți cerbi și elani, sunt buni, însă care ar mai fi distracția vânătorii?

Mă ascultă cu o expresie politicoasă de interes, de parcă aș fi fost un profesor ținând o lecție. Fui nevoit să zâmbesc.

- Într-adevăr, murmură ea calmă, mușcând din nou din pizza.

- Sezonul preferat de vânatoare al lui Emmett este începutul primăverii, am spus eu, reluându-mi lecția. ...Pe atunci, abia ies din hibernare și sunt mai furioși.

Șaptezeci de ani trecuseră, iar el încă nu uitase de acel prim meci pierdut.

- Nimic nu e mai amuzant decât un urs grizzly furios, încuviință Bella, înclinând solemn capul.

Nu mi-am putut înăbuși un chicotit când am aprobat și eu din cap calmul său illogic. Trebuia să ajung dedesubtul său.

- Spune-mi ce crezi cu adevărat, te rog.

- Încerc să îmi imaginez - însă nu reușesc, spuse ea, cuta reapărându-i între ochi. ...Cum vânezi

un urs fără arme?

- Avem arme, i-am spus eu, apoi i-am zâmbit din toată inima. Mă așteptam să dea înapoi, însă ea rămase nemișcată, privindu-mă. ...Doar că nu de felul celor la care se gândesc cei care scriu legi pentru oameni. Dacă ai văzut vreodată le televizor un urs atacând, ar trebui să-ți poți închipui cum vânează Emmett.

A privi către masa la care erau așezați ceilalți și ridică din umeri.

În sfârșit. Apoi râsei de mine însumi, pentru că știam că o parte din mine își dorea ca ea să nu fi observat.

Dintr-o dată, ochii ei deveniră negri și profunzi atunci când mă privi.

- Și tu ataci ca un urs? Întrebă ea, cu glasul aproape o șoaptă.

- Mai degrabă ca un leu, sau așa mi se spune, i-am zis eu, încercând din nou să par detașat. ...Poate că preferințele acestea sunt oglinda trăsăturilor noastre.

Buzele ei schițară un surâs.

- Poate, repetă ea. Apoi capul ei se înclină și curiozitatea i se citi limpede în privire. ...Iar eu voi vedea vreodată asta?

Nu aveam nevoie de imaginile lui Alice pentru a ilustra acea oroare - imaginația mea era arhisuficientă.

- În niciun caz, am mârâit eu.

Se feri de mine, cu ochii plini de uimire și de spaimă.

Mă retrasei și eu mai în spate, dorind să las un spațiu între noi. Nu avea să înțeleagă niciodată, oare? Nu voia să facă absolut nimic să mă ajute să o păstrez în viață.

- Ar fi prea înfricoșător pentru mine? mă întrebă ea, cu vocea calmă. Inima ei, totuși, se zbătea cu bătăi mai iuți.

- De-ar fi așa, te-aș lua cu mine în această seară, i-am replicat eu cu dinții strânși. ...*Ai nevoie de o doză sănătoasă de spaimă. Nimic nu ți-ar face mai mult bine.*

- Atunci de ce? Întrebă ea, neclintită.

O privii furios, așteptând să se simtă speriată. *Eu* eram cel înspăimântat. Îmi puteam imagina prea clar cum ar fi fost să o am pe Bella alături la vânătoare...

Ochii ei rămăseseră curioși, nerăbdători, fără nimic în plus. Aștepta un răspuns, nu ceda.

Însă ora noastră împreună trecuse.

- Ne vedem mai încolo, am izbucnit eu și m-am ridicat în picioare. ...Vom întârzia.

Ea privi în jur, dezorientată, de parcă uitase de pauza de prânz. De parcă uitase chiar că ne aflam la școală - surprinsă că nu eram într-un loc retras. Îi înțelegeam perfect senzația. Și mie îmi era greu să-mi amintesc de restul lumii când eram alături de ea.

Se ridică repede în picioare, ezitând o clipă, apoi își aruncă ghiozdanul pe umăr.

- Atunci, pe mai târziu, spuse ea, și i-am putut citi hotărârea în felul în care își strângea buzele; avea să se asigure că mă voi ține de promisiune.